

“भीठे बच्चे— सारा सृष्टिका पालनकर्ता एक बाबा हुनुहुन्छ, उहाँले कहिल्यै कसैको पालना लिनुहुन्न, सदा निराकार हुनुहुन्छ— यो कुरा सिद्ध गरेर सबैलाई सम्झाऊ।”

प्रश्नः— ईश्वरीय विद्यार्थीको पहिलो मुख्य निशानी के हो?

उत्तरः— ईश्वरीय विद्यार्थी मुरली नसुनी रहन सक्दैनन्। हामीलाई मुरली सुन्न फुर्सत नै हुँदैन— उनीहरूले कहिल्यै यस्तो भन्न सक्दैनन्। जहाँ रहे पनि मुख्य प्वाइन्ट मगाएर भए पनि पढ्छन्। कति धेरै प्वाइन्ट निस्कन्छन्! यदि मुरली सुन्दैनौ भने धारणा कसरी हुन्छ? यो पढाइ हो, पढाउनेवाला परम शिक्षक हुनुहुन्छ, त्यसैले बच्चाहरूले मुरली कहिल्यै पनि छुटाउनु हुँदैन।

गीतः— तুমहें पाके हमने...

ओम् शान्ति। अब तिमी आत्माहरूले बाबालाई जानिसक्यौ। बच्चाहरूलाई थाहा छ— एक शिवबाबा नै यस्तो हुनुहुन्छ जसलाई सूक्ष्म वा स्थूल कुनै पनि शरीर मिल्दैन। ब्रह्मा, विष्णु, शंकरको पनि सूक्ष्म शरीर देखाउँछन्। नाम पनि छ। बच्चाहरूले बुझ्दछन्— उनमा आत्मा छ, सूक्ष्म शरीर छ। यो समयमा तिमी बच्चाहरू त्रिलोकीनाथ बन्छौ। लक्ष्मी-नारायणलाई कुनै त्रिलोकीनाथ भनिदैन। लक्ष्मी-नारायणले यी तीन लोक (मूलवतन, सूक्ष्मवतन, स्थूलवतन) लाई जान्दैनन्। हरेक कुरालाई बुझिले निर्णय गर्नुछ— यो ठीक छ या बेठीक छ! केवल सुनेको कुरालाई सत-सत भन्नु यो त भक्तिमार्ग हो। यहाँ त राम्रो सँग बुझ्नु छ। वास्तवमा ब्रह्मा, विष्णु, शंकरको सूक्ष्म शरीर छ। केवल एक शिव नै निराकार हुनुहुन्छ। उहाँका मन्दिरहरू त अनेक प्रकारका बनेका छन् र नाम पनि अनेक प्रकारका राखिदिएका छन्। धेरै मन्दिरहरू छन् जहाँ लिङ्ग राखिएको हुन्छ। बम्बईमा पनि एउटा छ जसलाई बाबुरीनाथ भनिन्छ। हुन त शिव एकै हुनुहुन्छ, बेलायततिर पनि धेरै नाम राखिएका छन्। अब बच्चाहरूलाई थाहा छ— हामी आत्मा हौं। परमपिता परमात्माले हामीलाई सम्झाइरहनु भएको छ। तीनै लोकको ज्ञान दिइरहनु भएको छ। यो समयमा नै तिमी त्रिलोकीनाथ हौ किनकि तिमीलाई थाहा छ। जबसम्म कसैले जान्न सक्दैन तब नाथ कसरी बन्न सक्छ? कृष्णलाई पनि त्रिलोकीनाथ भन्न सकिदैन। केवल ब्रह्माका सन्तान ब्राह्मणहरू नै त्रिलोकीनाथ हुन्, जसलाई तीनै लोकको ज्ञान छ। ज्ञानका सागर, आनन्दका सागर बाबा हुनुहुन्छ। उहाँ निराकार बाबाले हामीलाई ज्ञान दिइरहनु भएको छ। कुनै साकार मनुष्यलाई भगवान् भन्न सकिदैन। यहाँ त सर्वव्यापी भनिदिन्छन्।

अहिले तिमी बच्चाहरूले बुझिसक्यौ— गड फादर एक निराकार शिव नै हुनुहुन्छ, जसको पालना पनि हुँदैन। अरू सबैको पालना हुन्छ। आत्मा सानो शरीरमा आउँछ। गर्भमा त आफ्नो औंला चुस्छ। शिवबाबाको कुनै औंला छैन जो चुस्न परोस्। शिवबाबा भन्नुहुन्छ— म त गर्भमा नै जान्न, अरू सबै त गर्भमा जान्छन्। फेरि उनीहरूको पालना पनि हुन्छ। जसरी आमाले खाना आदि खान्छिन्। कुनै अमिलो चीज खाइन् भने त्यसको असर बच्चामा पर्छ र उसलाई नोक्सान हुन जान्छ। शिवबाबाले सोध्नुहुन्छ— मेरो पालना तिमी कसरी गर्न सक्छौ? मलाई त सारा सृष्टिको पालन-कर्ता भन्दछन्। त्यसैले मभन्दा माथि अरू कोही छैन। यी कुरालाई राम्रो सँग बुझ्नु पर्छ। विचार सागर मन्थन गरेर प्वाइन्टहरू निकाल्नु पर्छ। वास्तवमा शिवबाबा बाबा हुनुहुन्छ। उहाँलाई प्रियतम (माशुक) पनि भनिन्छ। सबै मनुष्य मात्र उहाँ माशुकका आशिक (प्रियतमा) हुन्। तिमीहरू सबै सजनी हौ भने उहाँ साजन हुनुभयो। साजन निराकार हुनुहुन्छ। कुनै आकारी या साकारीलाई साजन भन्न

सकिदैन। सबैका माशुक एक निराकार बाबा नै हुनुहुन्छ। निराकार आत्माहरूले आफ्नो माशुकलाई याद गर्छन्। याद किन गर्छन्? अवश्य पनि केही न केही दुःख छ। सबै भक्तहरूले भगवानलाई याद गर्छन्। यी आशिक-माशुक निराकारी छन्। ती साकारी आशिक-माशुकहरूको पनि महिमा छ र तिनीहरू धेरै कम हुन्छन्। एक अर्कोको शरीरमा आसक्त हुन्छन्। यिनीहरूको कुनै विकारको लागि प्यार हुँदैन। केवल एक-अर्कालाई हेरिरहन्छन्। नदेखेसम्म सुख हुँदैन। शरीरलाई याद गर्छन्। जहाँसुकै भए पनि सम्झन्छन्— हाम्रो सामुन्नेमा माशुक छ। उनीहरूलाई साक्षात्कार हुन्छ किनकि त्यो पवित्रताको प्रेम हो। शरीरको पनि शोभा हुन्छ, नि। विकारको लागि होइन, एक-अर्कालाई देखेर खुशी हुन्छन्। खाँदाखेरि उनको याद आयो भने, खाना नै बिसन्छन्। उनलाई नै देखिरहन्छन्। यस्ता पनि थोरै हुन्छन्। यहाँ त सबैका सबै उहाँ माशुक शिवबाबाको आशिक हुन्, तर स-सम्मान पास हुनेवाला कति थोरै सच्चा आशिक बन्छन्! ८ दानाहरूको कति महिमा छ! त्यसैले जब भक्तहरूलाई भगवान् मिल्नु भएको छ त उहाँलाई कति याद गर्नु पर्छ! बाबा भन्नुहुन्छ— बच्चे, निरन्तर मलाई याद गर किनकि मबाट तिमीलाई धेरै सुख मिल्छ। त्यहाँ त धेरै भए अल्पकालको सुख मिल्छ। आपसमा धेरै प्रेम रहन्छ। यो हो बेहदका बाबासँगको बेहदको प्रेम। एकमा बेहदको प्रेम रहन्छ। बच्चाहरूलाई थाहा छ— उहाँको कुनै शारीरिक नाम छैन।

विष्णुका दुई रूप— लक्ष्मी-नारायणको अवश्य पनि राज्य चलेको थियो। सत्ययुग आदिमा लक्ष्मी-नारायणको राज्य हुँदा अवश्य प्रजा पनि थिए होलान्। बुद्धिले पनि भन्छ— सत्ययुग आदिमा यति होलान् फेरि वृद्धि हुँदै जान्छ। सत्ययुग आदिमा लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो। वास्तवमा जमुनाको किनारामा राधा-कृष्णको राजधानी थियो। गंगा-जमुना आदि नदीहरू त धेरै छन्। नदी किनारमा रहन्थे। सागरमा द्वारिका डुबेको जो कुरा देखाउँछन्— यस्तो कुनै कुरा होइन। न त कुनै सागरको किनारामा देवताहरूको गाउँ नै हुन्छ। यो बम्बई कहाँ रहन्छ र! यो कुरा अहिले तिम्पो बुद्धिमा छ। परमप्रिय गड फादर हुनुहुन्छ, क्राइस्टलाई गड फादर भनिदैन। जान्दछन्— क्राइस्ट मेसेन्जर सन्देश वाहक हुन्। परमपिता परमात्माले उनलाई पठाउनु भएको हो। निराकारी दुनियाँबाट आउँछन्। उनलाई गड फादर भन्ने सम्झदैनन्। धर्मगुरु सम्झन्छन्। हिन्दूहरूलाई थाहा छैन— हिन्दू धर्म कहिले र कसले स्थापना गर्‍यो? हिन्दू धर्म त छँदै छैन। आदि सनातन देवी-देवता धर्म हो। जन-गणनामा यदि हामीलाई सोध्ने हो भने हामी भन्नेछौं— हामी त ब्राह्मण हौं। यो समयमा हामी कुनै हिन्दू कहाँ हौं र! यो समयमा हामी हौं ब्रह्मा मुखवंशावली ब्राह्मण। तर तिमीहरूले आफूलाई ब्राह्मण बताए पनि उनीहरूले फेरि हिन्दूमा राखिदिनेछन्। त्यहाँ स्वर्गमा त जन-गणना हुँदैन किनकि केवल एक देवी-देवता धर्म नै हुन्छ। त्यसैले सोध्ने आवश्यकता नै रहँदैन। यहाँ धेरै धर्महरू छन् त्यसैले सोध्दछन्। यी सबै कुरा बाबाले बसेर सम्झाउनुहुन्छ। त्यसैले बुद्धिले बाबालाई याद गर्नु छ। उहाँ निराकार हुनुहुन्छ र उहाँको नाम पनि एउटै छ। ब्रह्मा, विष्णु, शंकरका पनि आकारी चित्र देखिन्छन्। शिवको कहाँ छ? उहाँ भगवान् हुनुहुन्छ भनेर सम्झन्छन् पनि। हामी आफूलाई भगवान् कहलाउन सक्दैनौं। आत्माले त पुनर्जन्म लिन्छ। यस्तो होइन— बाबाले पनि पुनर्जन्म लिनुहुन्छ।

अहिले तिमी तीनवटै लोकहरूलाई जान्दछौ, त्यसैले तिम्पो नाम त्रिलोकीनाथ राखिएको हो। जसले जान्दछ उही नै नाथ हो। तिमीलाई अब त्रिलोकको ज्ञान छ। तिमी ब्राह्मणहरूले नै जान्दछौ, अरू कसैले जान्न सक्दैन। कृष्ण पनि त्रिलोकीनाथ होइनन्। त्यहाँ यो ज्ञान नै रहँदैन। यो केवल तिमीलाई मिल्छ, त्यसैले तिम्पो नाम

प्रसिद्ध छ। देलवाडा मन्दिरमा शिव, आदि देव, आदि देवी र तिमी बच्चाहरू नै छौ, किनकि तिमीले अहिले सेवा गछौ। बाबा पतितलाई पावन बनाउन आउनुहुन्छ, त्यसैले तिमी बच्चाहरूको मदत लिनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— जो-जो मेरो सहयोगी बन्छन् उनीहरूलाई म जान्दछु। यो त जसले पनि बुझ्न सक्छ, त्यसको बदलामा तिमीलाई फेरि स्वर्गको मालिक बनाइदिनुहुन्छ। विद्यार्थीहरू सबै एकै किसिमका हुँदैनन्। यो शिवबाबाको मनुष्यबाट देवता बनाउने दोकान हो फेरि उनीहरूमा नम्बरवार हुन्छन्। महारथीहरूको दोकान धेरै राम्ररी चल्छ। सम्झनुहुन्छ— सेल्समेन राम्रो छन्। शिवबाबाको सबै दोकानहरू हुन्। तिमी अविनाशी ज्ञान-रत्नहरूको व्यापार गछौ। यी बाबा कति साधारण छन्! सत्य र झुटोको बीचमा कति फरक छ! सत्य बताउनेवाला त एक शिवबाबा नै हुनुहुन्छ। बाँकी सबै झुटा नै झुटा छ। सबैभन्दा ठूलो झुटो हो— श्रीमत दिनेवाला परमात्मालाई सर्वव्यापी भन्नु। पहिले त बेअन्त भनिदिन्थे। रावण को हो, कहिले देखि आएको छ? यो कसैले पनि जान्दैनन्। उनीहरूले रावणलाई त्रेतामा देखाउँछन्। कृष्णलाई द्वापरमा देखाउँछन्। सत्ययुगलाई जान्दै जान्दैनन्। त्रेतामा राम-सीता थिए। त्यहाँ रावणको कुरा नै उठ्न सक्दैन। सबै यहीँको कुरा हो। यो त एउटा गफ लगाइदिएका छन्। कसैलाई सम्झायौ भने भन्नेछन्— यो त यी बी.के. हरूको कल्पना हो। अब बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ। प्वाइन्टहरू निक्किलिन्छ त्यसलाई धारण गर्नु छ। जहाँ रहे पनि प्वाइन्टहरू मगाएर पढ्नु छ। यस्तो त होइन फुर्सत छैन। अरे, गड्डी स्टूडेन्टले हामीलाई फुर्सत छैन भन्यो भने त्यसलाई के भन्ने? कसैलाई धारणा कसरी गराउन सकिन्छ? यति अथाह प्वाइन्टहरू निक्किलिन्छन्, यदि मुरली सुनेनौ भने अथवा पढेनौ भने धारणा कसरी होला। यो त शिक्षा हो। पढाउनेवाला सुप्रीम टीचर एक हुनुहुन्छ। यदि मुरली सुन्दैनौ भने प्वाइन्टहरू कसरी सुनाउन सक्नेछौ?

यो त बच्चाहरूले सम्झन्छन्— बाबा जन्म-मरण रहित हुनुहुन्छ। उहाँले पुनर्जन्म लिनुहुन्छ। तर उहाँको जयन्ती मनाउँछन्। यहाँ त शिव जयन्तीलाई पनि खतम गर्दै जान्छन्। अब कसले बताउने— शिवको जन्म कसरी भयो? के गर्नु भएको थियो होला? गीतामा कृष्णको नाम राखेका छन् तर त्यही रूपमा त आउन सक्दैनन्। कृष्णलाई वैकुण्ठनाथ भन्न मिल्छ, त्रिलोकीनाथ होइन। त्यसैले वैकुण्ठ अथवा स्वर्ग यहीँ थियो। कृष्ण पनि यहीँ थिए। राधा-कृष्ण कुनै भाइ-बहिनी थिएनन्। दुवै अलग-अलग, आफ्नो-आफ्नो राजधानीमा थिए। बच्चाहरूले साक्षात्कार गरेका छन्— कसरी स्वयंवर हुन्छ? बाबाले सुरुमा तिमीलाई धेरै बहलाउनु भएको थियो। एकलै भित्र योगमा रहन्थे। कुनै मित्र-सम्बन्धी आदि सँग मिल्दैनथे। त्यसैले बाबाले धेरै देखाउनुभयो। फेरि अन्त्यमा पनि तिमीले धेरै देख्छौ। लाग्छ— मानौं हामी वैकुण्ठमा बसेका छौं। अन्तको समयमा मनुष्यहरू हैरान हुन्छन्। धेरै आपत्तिहरू आउँछन्, यसलाई भनिन्छ— खुने नाहेक खेल। दुनियाँले जान्दैन। यस्तो पनि होइन— त्यस गवर्मेन्टले कुनै दिशा लिनेछ। अब त सबैको विनाश हुनु छ। तिमी अविनाशी बाबाबाट अविनाशी वर्सा पाइरहेका छौ। बरू प्रजामा आए पनि अहो सौभाग्य। त्यहाँ सुख नै सुख हुन्छ। यहाँ दुःख नै दुःख छ। अब बाबा पढाउन आउनु भएको छ भने पढ्नु पनि पर्छ, नि। काम भए पनि, हातले काम गरे पनि परमात्माको याद होस्...। बुद्धियोग बाबा सँग लागिर्होस्। गृहस्थ व्यवहारमा रहँदा-रहँदै पनि याद उहाँलाई गर्नु छ। अरे, बाबाले स्वर्गको मालिक बनाउनुहुन्छ, के सम्झन्छौ! २१ जन्म राज्य गछौं। कुनै चिन्ताको कुरै छैन। यहाँ त हेर, मनुष्यहरूलाई कति चिन्ता रहन्छ! त्यहाँ चिन्ता हुँदैन। तिमी त्यहाँ प्रारब्ध भोग्छौ। तर त्यहाँ यो पनि थाहा हुँदैन। अहिले तिमीलाई हामी अविनाशी बाबाबाट वर्सा लिइरहेका छौं भन्ने ज्ञान छ। फेरि स्वतः हामी

२०७५ आषाढ २७ बुधवार ११-०७-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

राजधानीको वर्सा लिइरहने छौं। यस्तो होइन- दान-पुण्य गर्नाले राजा बन्नेछौं। होइन। त्यो, यो समयको पुरुषार्थको प्रारब्ध हो। त्यसैले कति पुरुषार्थ गर्नुपर्ला, जसबाट २१ जन्मको प्रारब्ध बनोस्! त्यहाँ पुरुषार्थ-प्रारब्धको कुरा हुँदैन। त्यहाँ कुनै अप्राप्त वस्तु नै हुँदैन जसको लागि पुरुषार्थ गर्नुपरोस्। सबै धनवान् हुन्छन्। यहाँ मनुष्यहरू कोही न्यायाधीश बन्न, कोही डाक्टर बन्न पढ्छन्, त्यहाँ त न जज नै हुन्छन् न डाक्टर नै। त्यहाँ कसैले पाप गर्दैन। त्यहाँ कुनै चोरी-चकारी हुँदैन। तिमी सारा विश्वको मालिक बन्छौ। कुनै कुराको परवाह रहँदैन। अन्न आदिमा पैसा लाग्दैन। यहाँ पनि बाबा (साकारमा हुँदा) ८-१० आनामा एक मन (४० सेर) अनाज मिल्थ्यो भने त्योभन्दा पनि पहिले त कति सस्तो थियो होला? अहिले त कति महँगो छ! अझै महँगो अरू बढ्ने छ। फेरि सस्तो हुन्छ। ड्रामा अनुसार सबै कुरा तिमीलाई मिल्नु छ। उनीहरूको मद्दतले तिमीलाई राजधानी मिल्नु छ। दुई बाँदर लड्छन् मक्खन तिमीलाई मिल्नु छ। दुनियाँलाई कहाँ थाहा छ र! तिमीलाई पढाउनेवाला को हुनुहुन्छ! उहाँ गुप्त भेषमा हुनुहुन्छ। तिमीलाई एक सेकेन्डमा वैकुण्ठको राजधानी दिनुहुन्छ। खुदा दोस्तको कहानी छ, नि। यो महिमा बाबाको हो।

मीठे मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः-

- १) राम्रो होशियार सेल्स म्यान बनेर अविनाशी ज्ञान-रत्नहरूको व्यापार गर्नु छ। अविनाशी प्रारब्ध बनाउनको लागि आफ्नो बुद्धियोग एक बाबा सँग लगाउनु छ।
- २) स-सम्मान पास हुनको लागि सच्चा-सच्चा प्रियतमा बन्नु छ। निरन्तर एक प्रियतमको यादमा रहनु छ।

वरदानः- मरजीवा जीवनमा सदा सन्तुष्ट रहने इच्छा मात्रम् अविद्या भव

तिमी बच्चाहरू मरजीवा बनेका नै हो सन्तुष्ट रहनको लागि। जहाँ सन्तुष्टता छ त्यहाँ सर्वगुण र सर्वशक्तिहरू छन् किनकि रचयितालाई नै आफ्नो बनायौ अर्थात् बाबा मिल्यौ अर्थात् सबैथोक मिल्यो। सबै इच्छाहरू एकत्र गर, त्यो भन्दा पनि पदमगुणा ज्यादा मिलेको छ। यसको अगाडि इच्छाहरू यस्तो हुन् मानौं सूर्यको अगाडि दिपक। ईच्छा उठ्ने त कुरै छोड, इच्छा हुन्छ भन्ने पनि प्रश्न उठ्न सक्दैन। सर्व प्राप्ति सम्पन्न छौ त्यसैले इच्छा मात्रम् अविद्या, सदा सन्तुष्टमणि छौ।

स्लोगनः- जसको संस्कार सहज छ, उसले जस्तोसुकै परिस्थितिमा पनि स्वयंलाई बदल्न सक्छ।